

nemudoma stori. Prva letošnja številka »Našega doma« je že izšla ter vsebuje v svojem pestrem obsegu vse, kar služi naši kmečki mladini v pouk in potrebno zabavo. Letos bo prinašal razen tega »Naš dom« krasno povest, ki bo med kmečko mladino gotovo povzročila živahen odmev. Naročnina (12 Din letno) je tako nizka, da si list lahko vsakdo naroči. Da se agitatorjem »Našega doma« pri pridobivanju novih naročnikov uredništvo »Našega doma« oddolži, razpisuje uredništvo sledeče nagrade svojim zvestim zaupnikom: 1. Kdor pridobi tri nove celoletne naročnike, dobi v nagrado Majcenovo »Zgodovina Maribora« in pa veliko Slomškovo sliko, ki stane sicer 25 Din. 2. Kdor pridobi vsaj pet celoletnih naročnikov, ki vplačajo članarino vnaprej, dobi za nagrado en zvezek Karl Mayevih spisov in pa veliko Slomškovo sliko. Zato fantje in dekleta: »Naš dom« v sleherni kmečko hišo!

Krščanske hiše, »Nedelje« v vaše družine.

Lansko leto se je osnoval v Cirilovi tiskarni družinski list z imenom »Nedelja«. Namen mu je: Utrditi v krščanskih slovenskih družinah vero, ponavljati od nedelje do nedelje evangelijske dogodke, čudeže in prilike, seznaniti naše ljudi z dogodki po širnem krščanskem svetu, spodbuditi naše male k dobremu z mičnimi povesticami itd. — »Nedelja« bi naj zanesla in utrdila med vsemi sloji našega dobrega naroda pravi krščanski duh in življenje po večnoveljavni nauki Kristusovih in njegove svete Cerkve.

Eno leto izhaja »Nedelja« in že se je po mestih in deželi tako priljubila, da vse priznava njeno nujno potrebo. Ker je list zadovoljil v minulem letu cenj. naročnike in čitatelje, se obrača do njih s prošnjo, naj agitirajo zanj pri prijateljih ter znancih, da se bodo njegovi naročniki v letu 1930 po številu podvojili.

Uprava »Nedelje« se hoče naročnikom in agitatorjem izkazati hvaležno

in radi tega je razpisala te-le nagrade: **Za naročnike**, ki plačajo list celoletno (Din 24) ali polletno (Din 12), bodo v kratkem razpisane in koncem januarja izžrebane posebne nagrade, katere bodo objavljene po novem letu.

Vsem ostalim naročnikom in onim, ki kupujejo »Nedeljo« po trafikah in pri cerkvah, bo izplačala »Nedelja« — onemu, ki bo slučajno dobil zaznamovano številko, 100 Din v gotovini.

Agitatorji bodo nagrajeni tako-le:

1. Za tri nove naročnike »Nedelje«, ki plačajo vsaj za pol leta, dobi vsak agitator lepo vezano knjigo: Zidanšek, Sv. Evangeliji.

2. Za pet novih naročnikov »Nedelje«, ki plačajo vsaj za pol leta, dobi vsak agitator veliko Slomškovo sliko, ki sicer stane Din 25.—

Vsak agitator naj prijavi one, ki jih je pridobil kot nove in čim se izkaže iz tukajšnjih zapiskov, da so plačali, dobi agitator obljubljeno nagrado!

„Slovenski Gospodar“ agitatorjem!

1. Čas agitacije: Čas, v katerem naj agitatorji zastavijo svoje delo in pošljejo nove naročnike, da dobe nagrado, je do 1. januarja 1930.

2. Nagrade:

a) Onim agitatorjem, ki pridobe tri celoletne naročnike, podarimo veliko Slomškovo sliko, vredno 25 Din.

b) Onim agitatorjem, ki pridobe pet celoletnih naročnikov, dopošljemo en zvezek Karl Mayevih spisov.

3. Prijava: Vsak agitator, da more dobiti nagrado, mora na dopisnici prijaviti naslov tistih, ki jih je pridobil, da pogledamo, če so tudi plačali, ker moremo dati nagrado le, če so prijavljeni naročniki res plačali.

4. Nakazilo nagrade se izvrši takoj, čim se ugotovi, da je dotični agitator pridobil 3, oziroma 5 naročnikov.

Rešitev božične uganke.

VSI ZA SLOVENSKEGA GOSPODARJA!

kle. On jo pozna dobro, ker je bila prodajalka v tej in tej trgovini prav neznatne ulice velikomestnega Berlina. Spoznal jo je ameriški milijonar, se zaljubil vanjo in jo prosil za roko. Mlada Elza je seve takoj zahrepenela po ameriškem bogastvu in se oklenila Dona Manuela Mazariegosa. Sedaj se vozita kot mož in žena v najbolj razkošni kabini I. razreda v južno-ameriško državo Chile, kjer posedata Amerikanec nepregledne plantaže in več milijonsko premoženje. Elza se je pač srečala slučajno s srečo, kakor že marsikatera njenih prednic iz najubožnejšega sloja.

Novopečena milijonarka si je ogledovala vsaki dan med vožnjo telovadbo in kramljala pogostokrat zaupno in dolgo z dobrim znancem Pavlom. Parkrat je prišel njen mož po njo in jo odvedel nekako vznevoljen iz družbe priprostitih med gospodo zlata in briljantov.

V Luki Habana je prestopila Elza s svojim soprogom na ladjo družbe Unitet Fruit Line, ki bi ju naj prepeljala skozi Panama kanal v paradiž čilske države.

Berlinčani so se izkrcali v luki, kjer je pred 400 leti stopil na srednje-ameriška tla španski

raziskovalec Ferdinando Cortez in položil temelje današnjemu mestu Veracruz.

Vlak v mehiškano glavno mesto ni vozil, ker so doživljali v Mehiki zopet en del prav krvave revolucije. Uporniki so ovirali železniški promet in povsod so udarjali Nemcem na ušesa klici: »Prostost in cerkev!«

Berlinčani so morali čakati v pristanišču, dokler ne bo vpostavljen od vladnih čet redni železniški promet in se bodo lahko odpeljali v notrajnost dežele za srečo.

Malokje je igranje loterije tako ukoreninjeno in razširjeno kakor ravno med Mehikanci, kjer kupujeta srečke državne loterije z isto strastjo otrok kakor odrasli in starci. Vse grabi za »Graf Rifa Nacijonal«, kakor se imenuje v Mehiki državna loterija.

Nečega večera je pripovedoval Paul tovarišem, da mu je podarila Elza pri slovesu za spomin en dolar. Za ta bankovec si je kupil tukaj eno srečko, katero mu je vsilila indijanska razpečevalka loterijske sreče. On je trdno prepričan, da bo zadel glavni dobiček in se bo vrnil nazaj v domovino kot bogataš, predno bo sploh videl notrajnost po celem kulturnem svetu razkričane Mehike.

Zaposlen trgovec nadležnemu potniku: — »Imam časa in imam polno glavo vseh možganih stvar... Potnik: — »Potem vam pa ponudim inoje prvovisline glavni...«
Ona: — »Le naglej se moje nove obleke. Ali ni v resnici krasna? Pravcata pesem?« — On: — »Je že res. Ampak jaz bi želel, da bi bila ta pesem za par kritic daljša.«

Ormož. Po polletnem, mučnem bolehanju je umrl v starosti 83 let dr. Alojzij Heiss, tukajšnji masni in okrožni zdravnik, od leta 1897 do 1919 tudi ordinarij bolnice križniškega reda. Pokojni je bil daleč okrog priznan in iskan zdravnik, ki je pod navidezno hrapavo skorjo skrival dobro in usmiljeno srce do bolnikov. Koliko dobrega je storil in koliko revev je zastopal ali le za neznatno plačilo zdravil, ve samo Bog. Saj je bil dr. Heiss nad 50 let zdravnik in še le nekaj tednov pred smrtjo je moral popolnoma pustiti toli priljubljen zdravniški posel. Če se je v boleznih le količkaj njegovo stanje zboljšalo, je vstal in vršil svojo dolžnost. Kot veren, prepričan in praktičen kristjan se je skrbno pripravljaj na smrt. — Spreved je ob asistenci 5 duhovnikov vodil preč. g. p. prior in deželni komtur Učak iz Ljubljane. Pogreba se je udeležilo izredno veliko ljudstva iz mesta in okolice. Ob odprtem grobu sta se poslovila od pokojnika g. prior,

ki je povdarjal njegovo vzgledno versko življenje in g. okrožni zdravnik in vodja bolnice dr. Hrovat, ki je opisal pokojnikovo vestnost in požrtvovalnost v zdravniški službi.

Laško. V nedeljo, dne 15. decembra po poznem svetem opravilu je priredil g. gozdni referent inž. Cerjak iz Krškega v hotelu Savinja predavanje o gozdarstvu. V dvorani se je zbralo precejšnje število kmetijskih posestnikov, ki so pazljivo sledili govoru. Gozdarstvo je važna kmetijska panoga v našem okraju, kjer so velikanski kompleksni zemlje, ki so nesposobni za vsako drugo rastlinstvo. Zato je gotovo potrebno, da se naš kmet tudi bolj briga za svoje gozdove s pravilnim zasajanjem in čiščenjem, in ne samo s sekiro in prekomernim izsekavanjem. Ljubezen, ki so jo gojili naši očetje in pradedje do gozdov, gojimo tudi mi. Saj so gozdovi kras kmetijskih posestev, kakor tudi panoga, ki je rešela marsikatega kmeta propada.

okoli mrliča. Oni, ki so se namenili udeležiti pogrebne slavnosti, toda so dospeli »na kraj žalosti« le bolj po naključju, zavzamejo prostor bolj oddaljen, odkoder izražajo sožalja. Eden izmed sorodnikov vzame za tem nekako godalo, »tam-tam« imenovano ter s slabim glasom opeva vrline pokojnika. Pri vsakem prestanku pridejo na vrsto govori sorodnikov in ostalih pričujočih. Po govori prične pevec peti glasneje ter udarjati s palicami urneje na godalo. Za tem začnejo sorodniki mrliča čimdalje bolj postajati veseli, dokler naposled ne vstanejo ter prično okoli mrliča plesati. Čimdalje tem bolj divje se vrte, kot ponoreli plešejo, dokler vsled utrujenosti ne počepajo po tleh. Strah prešinja človeka, morečega te črne postave, kako z izbuljenimi očmi in s tleskačimi zobmi skačejo okrog mrliča pri zavijanju divje godbe, katere ni moči popisati.

Najbolj zanimivi so pogrebi pri Kitajcih. Na čelu koraka nekoliko godcev. Obleženi so v dolge svilnate halje, pokriti s klobuki, ki so podobni našim kročnikom. Godala so lesene trompete, cimbele in bobni, s katerimi muzicirajo, česar nihče na svetu ne razume. Za njimi koraka nekoliko revnih Kitajcev, nesoč motike in lopate; običajno se na Kitajskem grob ne pripravi vnaprej, ampak šele pri pogrebu. Vsakrteri ima tudi par raket, katere od časa do časa prižigajo z namenom, pregnati s tem hudega duha. Za njimi se vrste najete žene v platnenih oblekah, ki mrliča objokujejo. Tem sledijo trije ali štirje duhovni v oblačilih, ki so prepredena z zlatom in srebrom. Ti trosijo med potjo drobne rdeče papirčke, popisane z različnimi nauki vere. Verujejo namreč, da je sleherni duh zelo radoveden, in ko bo pobiral in čital za njimi te listke, bodo oni lahko že daleč. Papirčki imajo izpopolniti, česar se raketam ni posrečilo. Za duhovni neso krsto z mrličem. Rakev je slična navadnemu zaboju. Za trugo stopajo prijatelji in sorodniki, neposredno za njimi pa vdova umrlega s povešeno glavo in sklenjenimi rokami. Med potjo si odtrga kos bele tkanine, s katero ima glavo povito, kar znači, da za njo nima svet nikakoršne cene več.

Spreved se potoma parkrat ustavi, ob

Pogrebni običaji pri nekaterih narodih.

Kar se tiče navad pokopavanja mrličev, se narodi med seboj najbolj razlikujejo. V Evropi se ne razločuje bistvo pokopa. Skoro povsod vlada tihota, globoka žalost, ako mrlič leži na okinčanem odru in ga spremlja k grobu množica ljudi v slavnostnem sprevedu; ali pa, če neso navadnega delavca v naglo izgotovljeni rakvi brez vsakršnega slavlja. Tako n. pr. na Portugalskem, ako umre malo dete, se uprizarajo različne veselosti in se navzoči zahvaljujejo Bogu, da je dete vzel k sebi, dočim se ni imelo na sebi madeža greha. Na Irskem, če umre član nižjih slojev, se poveje prijatelji in znanci k pogrebnim slavnostim. V največji sobi se položi mrlič nepokrit na klop, okrog prižgejo sveče. V posednih izbah in po stopnicah posedejo žalujoči po tleh, se razveseljujejo, pijejo, hlobudrajo, kadijo, in iz tega šundra je čuti tuintam objokovanje najetih žen. Njih govori so čimdalje, tembolj glasni, naposled aličijo skoro kričanju, a polagoma zopet umolknejo.

Toda ozrimo se v oddaljene kraje. Ako zbolí severni Eskimo ali pa, če vsled starosti opeša, se snidejo v njegovi sobi vsi sorodniki. Sprevidevši, da ni upati več na okrevanje, izvolijo izmed skupine odposlanstvo z nalogo, da revežu sporoči nje-

govo usodo. Tu ne pomaga noben ugovor. Sorodniki ne kažejo niti žalosti, niti sočutja in bolnik mirno zre v svojo usodo. Bolnika odneso na presto, mu porinejo v roko lok in puščico, katero mora s poslednjo močjo izstreliti. Kamor pade puščica, ondi mu izkopljejo še živemu grob, da zašijejo v kožo severnega jelena ter položijo v grob z lokom in puščico vred.

Hindustanci (v Aziji) na obrežjih Hoongleja donšajo bolnike, o katerih so mnenja, da morajo umreti, na obalo reke, in sicer tako blizu vode, da jih ob času narastla reka odplavi. Verujejo, da reka odnese to bitje naravnost v boljše življenje. Svoj čas so v Indiji, ako je umrl mož, njegovo ženo živo z njim vred sežgali, kar pa je danes po zakonih strogo prepovedano. Nedaleč od Bombaja (mesto s pristaniščem v Prednji Indiji), stoje takozvani »stolpi molka«, kjer so Parzi (potomci starih Perzijancev) svoje mrliča pokopavali. Na teh stolpih je znatno število železnih kaveljčkov in mrež, na koja obešajo trupla svojih sorodnikov, katera naposled služijo krokarjem v hrano. Kakor ti v življenju časte solnce kot najvišjega Boga, tako si tudi po smrti izvolijo, da bi jih solnce obsevalo in radi tega obešajo mrliča na te stolpe.

Prebivalci Nubije (v Afriki) posedejo

nesli nazadnje krščanskim četam sijajno zmago, katero so izvojevali 1. avgusta 1664. pri Šent Gotthardu v Prekmurju.

A avstrijske čete so bile tako izmučene, da se poveljnik Montecucculi ni upal dalje zasledovati Turkov, ki so imeli še dosti svežih rezerv. Vsled tega se ta zmaga ni mogla tako izkoristiti, kakor bi bilo za končni odločilni uspeh potrebno.

Avstrija je sklenila v Železnem gradu — Vasoár — s Turčijo mir, ki je povzročil nepopisno ogorčenje, kajti upanje otresti se turških pohodov je bilo s tem uničeno. Posebno nevoljo je vzbudilo dejstvo, da se je sklenil mir, ne da bi se posvetovala vlada s prizadetimi stanov. Osobito je bolelo Ogrje in Hrvate, da je pošiljal cesar brez dovoljenja deželnih zborov med nje nemške čete, ki so plenile, ropale ter mučile prebivalce.

To postopanje je bilo očividno kršenje ustave.

Med Hrvati in Ogrji na eni ter dunajsko vlado na drugi strani se je ustalila nezaupnost; kaj čuda, da so začeli misliti na to, da se otresejo nemškega gospodstva.

Najsposobnejši in najodločnejši, Nemcem toraj najnevarnejši mož, poln domoljuba, je bil hrvaški ban Nikolaj Zrinjski. Niemu ob strani je

stal brat Peter, pogumen mož, bogat in častiljzen.

Ker je imel Peter Zrinjski za soprogo Ano Katarino Frankopan, je stopil z obema v zvezo tudi Fran Krištof Frankopan, lep mladenič, krepak, bojevit.

Zveste zaveznike so dobili na ogrski strani v osebah ostrogonskega nadškofa Jurija Sippay, palatina Frana Wesselenya in grofa Frana Nadasdyja.

Velik vpliv je imela v tej zvezi soproga Petra Zrinjskega, Ana Katarina. Od narave krasne, velike postave, ognjevitnega pogleda, je bila nad vse ponosna, odločna ter pogumna. Iskreno je ljubila svojo domovino in zato je z vsemi sredstvi želela, pripomagati k temu, da se domovina otrese tujeja jarma. Kadar je drugim upadel pogum in so bili ozkosrčni in omahljivi, je bila ona, ki je zopet vžgala v srcu omahljivcev pogum. Reči moramo, da je bila Ana Katarina Zrinjska duša cele zarote in je imela vse niti v rokah.

Ona je bila tudi tista, ki je pridobila častihlepne, a omahljivega grofa Ivana Erazma Tattenbaha za to zavezo, ta pa je pridobil svojega prijatelja goriškega deželnega glavarja grofa Karla Thurna.

NA POLJANI — najboljša Meškova povelj je zopet na razpolago. Vsakdo naj jo še to tino prebere i Štane Din 25, vzana Din 36. Naroda se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

sem videl ženske, ki bi bila s toliko gotovostjo in neomajnim samopremagovanjem stala pred sodiščem. Opazoval sem jo ves čas z napetim zanimanjem. In dočkal sem, da se je vendar izdala. Ko so jo po razsodbi oddali paznicam, da jo odvedejo iz dvorane, se je nenadoma ozrla nazaj na sodnika. — Njen obraz je bil spačen od srda in iz oči ji je sijala peklena zloba in sovraštvo.

Katarina Gussfeldt je anarhistinja neupogljive, brezčutne vrste, zagrizena do kraja, prostovoljna mučenica za stvar, ki je po njenem mnenju pravična. To je ženska, ki ima tak vpliv na vodstvo boljševiške Rusije in posebno na strašno Čeko (tajna sovjetska policija), da jo spoštujejo in se je boje bolj nego katerekoli druge ženske v komunistični Rusiji. Njen značaj je bolj moški nego ženski. Njena duševnost sliči duševnosti moškega, ki je izgubil vsak človeški čut. Popolnoma brez srca je in služi le stvari z neomejenim pogumom in brez ozira na kakršnekoli drug interes.

O tem, kje se mudi in s čim se prizadeva sedaj, imajo oblasti jako malo zanesljivih podatkov. Toliko pa je znano, da z neutrudljivo vnemo nadaljuje delo razdejanja, upora in revolucije v tujih deželah. Vrh tega je rojena organizatorica. Najbrže ji v tem nihče v osrednjem vodstvu sovjetov ni kos. Od vseh vodilnih duhov se razlikuje tudi po tem, da ne kaže najmanjše želje po priljubljenosti pri narodu. Vsekakor ima tudi najtehtnejše razloge, da se v javnosti kaže čim najmanj.

Na Angleško je skušala priti Gussfeldtova po izgonu še enkrat, vendar je pa na prvi pogled vzbudila pozornost uradnikov, radi česar so njeno prtljago natančno preiskali. Našli so z nevidnim črnilom pisana pisma in beležke in več nerazvitih fotografskih plošč. — Preiskava je odkrila, da je delala Gussfeldtova po proslulih načinih sovjetov in bila v zvezi z najnevarnejšimi komunisti. Komisar posebnega političnega oddelka se je dalje prepričal, da Gussfeldtova ne dela in ne vohuni samo za Moskvo, marveč tudi za neko drugo

državo, ki je z Anglijo v prijateljskih odnosih. Podani so bili dokazi, da je bila za vohunjenje plačana od dveh držav.

Topot sicer potni list ni bil potrjen, pač pa so bile vse navedbe v njem popolnoma zlagane. Pri zaslišanju je Gussfeldtova trdovratno molčala in le z največjim naporom je bilo mogoče tudi brez njenih poizvedb odkriti resnico. Tako je uspelo razkrinkati najnevarnejšega sovražnika Anglije in Gussfeldtova je morala tretjič in slednjič zapustiti Anglijo.

Hočko Pohorje. Sodniški izpit pri višjem deželnem sodišču v Ljubljani je napravil tukajšnji rojak g. doktor Dobrošek Josip, avskultant pri deželnem sodišču v Ljubljani.

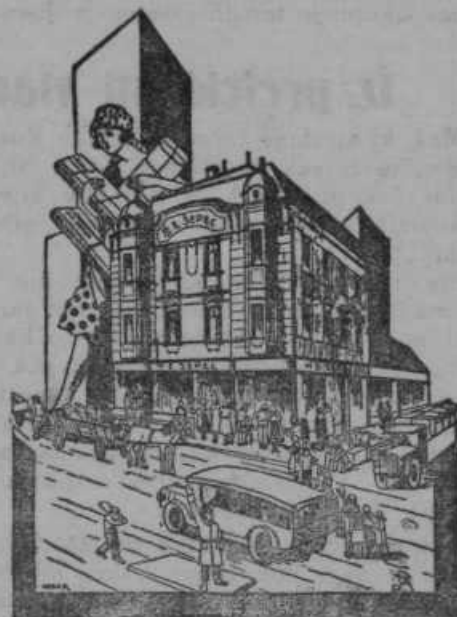
Kapela-Radenci. Naša čebelarica podružnica bo imela na novega leta dan ob štirih popoldne v gostilni Horvat pri Kapeli svoj občni zbor h kateremu se vsi člani in drugi prijatelji čebel vladno vabijo. Tajnik.

Negova. Dne 15. decembra 1929 smo sprejeli k zadnjemu počitku poštenega moža, dobrega očeta Petra Serneč, posestnika iz Kunove, ki je umrl v starosti 70 let. Rajnega je zadela kap dne 12. decembra ob 6. uri tako močno, da je bil v par minutah zdrav, vesel in mrljiv. Rajni je bil daleč na okoli zelo priljubljen. To je najlepše dokazala zelo velika udeležba pri pogrebu. Za njim žalujejo ne samo žena, sinovi in hčere ter sorodniki, ampak tudi sosedi.

Maribor. Ena izmed najstarejših Mariborčank bo gotovo Rojko Marija. 3. januarja 1930 bo praznovala 92 rojstni dan. Rojena je bila 3. januarja 1839 pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju. Bila je dvakrat poročena, a je vdova že nad 35 let. Sedaj biva pri svoji najmlajši hčeri, ki pa ima za seboj tudi že pet križev. Ker se je v svoji mladosti naučila pisati in brati, pazno zasleduje današnje razmere. Ljuba prijateljica ji je dobra knjiga in pa molek. Navzlic visoki starosti ne rabi očal, pa tudi ne palice. Dobro se še spominja tudi Slomškega, kateri jo je bil birmal in kar iz spomina ji ne morejo lepi Slomškovi nauki in pridige. V ugodnih razmerah ni nikdar živela, skrb in teža življenja sta jo vedno spremljali. A še sedaj je polna brige in skrbi za svoje in vsi jo radi imajo. Ljubezniva starka je pravi vzgled skromnosti, zadovoljnosti in hvaležnosti. Naj ji bo usojeno dočakati v zdravju in veselju še 100 rojstni dan!

Srečno novo leto

Zeli

vsem cenj. odjemalcem in se priporoča
manufakturna trgovina

M. E. ŠEPEC

Maribor, Grajski trg št. 2

Upravitelj (majer) za srednje kmetско posvetvo se išče z nastopom od 1. februarja 1930 naprej. Ponudbe na oglasni oddelek tega lista.

Bučnice, oluščene in neoluščene zamenjam s pravimi bučnimi oljem, lepe suhe slive kupim. Jos. Jagodič, trgovina specerije in železnine, Glavni trg 15, Celje.

Išče se za posestvo izven mesta pristavnike (majerje). Vpraša se pri g. Krajnc, gostilna Strasschil, Breg pri Ptuj.

Rešilec božičnih ugank. Rešitev ugank smo danes priobčili. Zbiranje rešitev s tem preneha. Imena onih, ki so dobro rešili in onih, ki so dobili nagrado, pa objavimo prihodnjič. Uredništvo.

Hmeljarstvo mese, kmetijski in hmelj prod. Kupite zelo knjigo HMEJARSTVO! Sime Din 50, vezana Din 50. Dobi se v Crtovi tiskarni v Mariboru.

na Ogrskem. Turški tolmač Italijan Panagiotti je opozoril cesarskega poslanika na nevarni položaj, ker je slišal, kaj je govoril sedmograški knez Apaffy, ki je posredoval med Ogri in Turčijo; Apaffy sam je pretrgal zvezo z zarotniki, ker je verjel vezirju Köprilliju, da stremlji Zrinjski po ogrski kroni. Tudi vdova bivšega palatina Wesselenya se je zbal, da je stvar izgubljena ter je obvestila vladu o zarotniških razgovorih, da bi se ognila kazni. Smrtni sovražnik Petra Zrinjskega, grof Nikolaj Erdödy, je v svoji zavisti, da ne bi postal Zrinjski premočen, izdal njegove načrte; Peter Zrinjski pa je sam razkril Nadasyjevo namero, vzeti kralju krono z glave, kar je ta tudi potrdil, se vrgel pred cesarjem na kolena ter prosil milosti.

Neki Ladislav Fekete je hlinil nezadovoljstvo samo zaradi tega, da se je mogel udeleževati razgovorov. Vse to, kar je zvedel, je izdal dunajskemu dvoru meseca septembra 1668.

Dunajska vlada je bila dobro podučena o celi zaroti ter je uvidela nevarnost za obstoj Avstrije. Zato se je, četudi še le po daljšem obotavljanju, odločila, da nastopi zoper zarotnike. Tako je moralo priti do žaloigre, ki je bila usodepolna za slovenski in hrvaški narod.

Častihlepni, a obenem lahkomišelnini in omahljivi Erazem Tatenbah je bil tudi vpleten v to zaroto. Na eni strani se je kazal vdanega cesarju in vladi, na drugi pa je hrepenel po uživanju in slavi. Danes nežen družinski oče, je v trenutku pozabil na vse in se omamljen od drugih čustev podal na pot, ki ga je nazadnje dovela v propast.

Da si je prizadeval Peter Zrinjski, pridobiti grofa Tatenbaha za zaveznika, kar se mu je tudi posrečilo, je razumljivo, kajti Tatenbahi so bili starega plemenitaškega rodu in tedaj najbolj močni na Štajerskem.

Tatenbahi so prišli iz Bavarskega kot fevdniki krškega škofa. Že leta 1290. beremo ime Otona, leta 1310. Otokarja, leta 1336. Artiba in pozneje Ivana, ki je imel od škofa v lasti gradove Olimije, Bizelsko ter Podčetrtek ter posodil leta 1550. denar deželnemu knezu za turško vojno; padel je kot cesarski svetovalec leta 1557. v boju proti Turkom na Hrvatskem.

(Dalje prihodnjič.)

Knjiga kakor kino
so Karl May-ovi spisi
ki so do zdaj izšli 8 zvezki po Din 18.—
v TISKARNI SV. CIRILA V MARIBORU.

